

ISABEL ÁLVAREZ

CLARA NOX

EL SECRET DEL PROFESSOR

Estrella Polar

ISABEL ÁLVAREZ

CLARA NOX

EL SECRET DEL PROFESSOR

Il·lustracions de Sara Lozoya

Traducció de Iolanda López

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Clara Nox 2. El secreto del profesor*

© del text: Isabel Álvarez, 2026

© de les il·lustracions: Sara Lozoya Sevilla, 2026

© de la traducció: Iolanda López Vivancos, 2026

© Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2026

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: febrer del 2026

ISBN: 979-13-87903-47-3

Dipòsit legal: B. 51-2026

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar, escanejar, distribuir o posar a disposició algun fragment d'aquesta obra (www.cedro.org; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

O

Mai no he tingut gaire traça per dissimular. I aquella vegada, encara menys.

Tot va començar amb una olor: eucaliptus. La vaig reconèixer de seguida perquè era la mateixa que surava a la sala on guardaven la mostra de l'aire. El Jacob sempre diu que els detalls són importants, i aquest ho canviava tot. Perquè el Kowalski, el meu professor de matemàtiques, sempre porta caramels a la butxaca.

D'eucaliptus.

Per això vaig saber que havia sigut ell.

Durant un instant, el món es va aturar. Vaig notar el cor bategant-me a les orelles, les mans gelades, el cos que intentava entendre allò que el cap ja sabia. No el volia mirar, però ho vaig fer. I aleshores ell també em va mirar. Va arrufar les celles, com si notés alguna cosa diferent: un gest maldestre, una respiració de més.

—Et trobes bé, Clara? —em va preguntar.

Vaig fer que sí. No estava segura de poder parlar.

Ell va abaixar els ulls cap al seu canell i va donar un parell de copets al rellotge. Després, va recollir les seves coses i, en veu baixa, va dir no sé què sobre un oblit. I se'n va anar.

El vaig seguir. Al passadís no hi havia ningú. Les seves passes ressonaven, cada cop més llunyanes, fins que van desaparèixer darrere la porta de la biblioteca. Vaig intentar obrir-la, però estava tancada amb clau. Mentre agafava la maneta amb ràbia, vaig notar que em pujava l'escalfor des del pit fins a la mà. Era aquella mena d'ardor que no crema, però empeny; que et recorda el que tens a dins encara que no ho vulguis veure.

El metall va començar a cedir sota els meus dits. La porta es va obrir de cop.

A dins només hi havia silenci. La llum entrava per les finestres i dibuixava línies sobre la pols en suspensió. I res més: no hi havia ni rastre del Kowalski.

Només hi quedava, flotant a l'aire, l'olor d'eucaliptus, com si volgués recordar-me que havia fet tard.

1

Des d'aquell dia, res no va tornar a ser el mateix. Havien passat setmanes, però jo amb prou feines podia aclucar l'ull, i per això em vaig quedar endormiscada davant de les portes metàl·liques, amb la música sonant als cascos. «I tu ballant, ballant, ballant...», cantussejada en bucle.

Quan l'ascensor per fi va arribar, hi vaig entrar i vaig polsar el botó. No m'hi havia tornat a ficar des que els monstres van passar al nostre món. Aquell dia, se'n va anar la llum i m'hi vaig quedar atrapada pressentint que alguna cosa podia aparèixer davant meu en qualsevol moment.

El record em va trasbalsar i vaig sentir que els monstres tornaven a ser allà, aguantant darrere el metall, esperant el moment just per entrar. La por em va pujar per la gola i s'hi va quedar encallada, com un puny que em premés el coll.

Vaig intentar agafar aire. Aferrava amb la mà el penjoll

que el Jacob, el meu mestre, m'havia regalat, com si això pogués allunyar els monstres de la meva ment i reduir la pressió. Però no podia respirar. Havia de marxar d'allà.

Amb un moviment maldestre, em vaig afanyar a sortir de l'ascensor just abans que les portes es tanquessin. Em vaig quedar un moment tremolant al passadís. Després, em vaig girar i vaig anar cap a les escales; una mica de moviment m'ajudaria a espavilar-me.

Vaig baixar a poc a poc, graó a graó. Notava la fredor del bronze de la barana sota la mà. La música que seguia sonant als auriculars se'm barrejava amb els pensaments.

Sens dubte, la meva vida era molt més senzilla abans d'arribar a Nova York. Casa meva és a milers de quilòmetres d'aquesta ciutat, però la mare va pensar que seria bona idea enviar-me aquí quan la seva malaltia va empitjorar. «T'ho passaràs bé», em va prometre. I suposo que no es va equivocar, fins que va arribar Halloween i les portes entre els dos mons es van obrir.

Va ser aleshores quan van entrar els monstres. Aquell dia vaig descobrir que no soc totalment humana.

Però el que m'inquietava últimament no era res d'això, sinó que el Kowalski, el professor de matemàtiques, havia desaparegut sense deixar cap rastre. La bona notícia era que m'havia alliberat de les seves classes tedioses i d'intentar desxifrar el que deia mentre es passejava amb un

caramel a la boca. La dolenta, que amb ell també havia desaparegut la mostra de l'aire.

Les mostres són petites llavors d'energia que a primera vista no semblen gran cosa, però que tresoregen una força capaç de contenir els monstres en el seu propi món o, si cauen en males mans, portar-los cap a nosaltres. N'hi ha una per a cada element: aire, aigua, foc i terra, i també una altra del cinquè, una força essencial que connecta, unifica i dona sentit a tot l'univers. O això és el que diuen. La realitat és que ningú no sap què és.

La qüestió és que jo havia deixat fugir el nostre professor amb la mostra de l'aire. Des d'aleshores, la culpa em pesava més que la motxilla i era gairebé incapaç de dormir.

Les nits se'm feien eternes. Entre voltes al llit i remordiments constants, no podia deixar de pensar en un home de mirada intensa i ulls vermells que em va aparèixer de sobte a la ment, com si em volgués dir alguna cosa.

No sabia si era un record o un somni, però li veia la cara una vegada i una altra. Estava convençuda que era el meu pare. No el vaig conèixer mai i l'únic que tenia d'ell era aquesta imatge. Bé, això i la meva sang de monstre, és clar.

El pare era una criatura de la foscor, i això em converteix, suposo, en un ésser a mig camí: meitat humana, meitat monstre. Aquesta part de mi que encara em costa

acceptar és la seva herència, i encara ara aprenc a conviure-hi. A poc a poc, graó a graó.

Tot i els centenars d'intents, encara no em veia amb cor de preguntar a la mare per ell. Ho havia provat alguna vegada, però mai no m'hi havia arribat a atrevir.

—Mama, tu... —començava.

—Digues.

—Doncs... que si recordes la recepta de les galetes que feies amb la tieta Eli —acabava dient derrotada.

La mare estava malalta, no volia fer-l'hi encara més difícil, i sabia del cert que aquesta no seria una conversa senzilla. «Sí, cuca, el teu pare era un monstre meravellós vingut d'un altre món i per això et surten ales a l'esquena. Com van les classes?». Nop.

Quan vaig arribar al vestíbul, la senyora Doherty, la propietària de l'hotel, xerrava amb la tieta Eli.

—En aquesta paret vull posar paper pintat. Kevin, busca'n un amb disseny floral —va ordenar al recepcionista, que les seguia amb una llibreta a la mà.

—Algú ha vist la meva ploma? —va preguntar el noi. Se'l veia aclaparat, tot i que intentava no perdre la compostura.

—I el sofà..., hauríem de donar-hi un toc més modern?

—Podríem provar-ne un d'estil Togo —va suggerir la tieta. L'Eli és la germana de la mare, i també, en teoria,

l'encarregada de vigilar que jo no faci bogeries mentre visqui a Nova York. A la pràctica, sovint és ella qui les fa.

—Togo? —La senyora Doherty es va aturar i la va mirar, estranyada.

—Tieta Eli, aquests no són els sofàs que semblen coixins gegants? De debò vols que el Saint Patrick Palace sembli una sala de ioga? —vaig dir de broma.

El Saint Patrick Palace és un dels hotels més luxosos de Nova York. Té grans portes de fusta noble, terres de marbre portat d'algun lloc llunyà (i caríssim), llums de sostre de vidre de Murano que brillen fins i tot quan estan apagats, i catifes que, si no són perses, si més no ho simulen molt bé.

Des de fa uns quants mesos, aquesta és casa meva. La meva tia en porta les regnes i la senyora Doherty va decidir cedir-nos una de les millors suites.

—Suposo que tornem a l'estil clàssic. Apunta, Kevin: sofà car i antiquat —va xiuxiuejar la tieta Eli al recepcionista.

—Ho faria si sabés on diables he deixat l'estilogràfica —va murmurar ell.

—Clara, t'agradaria ajudar-nos? —va proposar la senyora Doherty—. Intentem renovar la decoració d'aquesta sala i donar-hi un aire més actual.

—Aquest lloc necessita un sistema de so envoltant in-

tegrat. Pensa-hi: podries posar Beethoven a tot volum per donar la benvinguda als hostes —vaig suggerir, i vaig continuar caminant cap a la sortida.

—Apunta, Kevin: música.

Quan les vaig perdre de vista, vaig canviar de direcció i vaig baixar les escales, cap al soterrani. Era dijous, el Jacob m'esperava per a la sessió d'entrenament.

El Jacob és el netejador de moquetes de l'hotel, i la persona que em va explicar que hi ha gent (com ell) que controla els elements i s'encarrega que els monstres no passin al nostre món: els vigilants. També va ser qui em va dir que jo en soc una, tot i que es va guardar un detall important: sabia que tenia sang de monstre. Jo, evidentment, vaig intentar esbrinar per què.

—Com sabies que era un monstre? —li vaig preguntar.

—No ho ets.

—Bé, ja m'entens.

—Vaig veure com et mous i la força que tens. Amb això ja n'hi havia prou per intuir que tens sang de l'altre costat; aquestes habilitats no són pròpies dels vigilants. A més, també hi ha els teus ulls, aquesta resplendor vermella al voltant de la pupil·la...

—Només és una anomalia genètica.

—Una cosa habitual a l'altre costat.

—I tu com ho saps?

—Has vist el que em costa carregar el garrafó de detergent per a moquetes? Soc molt vell, Clara, n'he vist de tots colors.

Em vaig quedar amb la sensació que m'amagava alguna cosa, així que vaig intentar treure el tema en diverses ocasions. Cada cop que ho feia, em donava respostes vagues o s'ho arreglava per desviar la conversa, ja fos explicant alguna anècdota o posant-se a parlar de jazz.

La qüestió és que ell era l'únic que feia l'esforç d'ensenyar-me a sobreviure en aquest món nou en què tot es podia torçar en un segon.

—Bon dia —el vaig saludar en arribar a la nostra glamurosa sala d'entrenament, també coneguda com el quartet de la neteja.

El Jacob va aixecar el cap; estava fent un puzle en tres dimensions d'un dinosaure de coll llarg.

—Has descansat? —em va preguntar. Es va treure de la butxaca un tros de tela blanca i se'm va acostar—. Tanca els ulls —em va demanar, i me'ls va tapar suaument.

—Què és això, una festa sorpresa?

—Hi ha quatre objectes que no haurien de ser aquí. Enumera'ls.

—Què? Au, va, si he entrat fa menys d'un minut!

—Més que suficient si has estat atenta als detalls.

No hi vaig insistir; feia temps que m'hi havia resignat.

Ell considerava que aquest era el tipus d'exercicis que necessitava per aconseguir controlar les meves dues parts, la de monstre i la de vigilant, i qui era jo per discutir-l'hi? Al cap i a la fi, gràcies als exercicis havia sobreviscut al meu primer combat contra un monstre, així que em passava els dies comptant respiracions, enganyant la ment amb distraccions absurdes, visualitzant, o fins i tot buscant l'intrús entre un munt de trastos.

—Una motxilla de Mickey recolzada a la cantonada i una bufanda de flors penjada a la cadira.

—Les vaig trobar oblidades en un passadís, després les portaré a objectes perduts. Què més?

—Una poma verda a la prestatgeria.

—Imagino que deus haver vingut sense esmorzar. Ja només en falta una.

—Dona'm una treva —li vaig demanar. Em vaig prendre uns segons per pensar i, després, vaig somriure—. La peça del trencaclosques que et falta és a terra, sota la teva cadira.

—Vaja, gràcies! Feia una bona estona que la buscava. És l'ull de l'apatosaure, que no s'ha de confondre amb el brontosau.

—Ets expert en dinosaures?

—De jove m'agradava passar les tardes al Museu d'Història Natural —va respondre, mentre encaixava la peça al

seu lloc—. L'apatosaure era el meu favorit: tranquil, pacífic... i demolidor quan calia.

—Bonica combinació.

—Per això m'agradava. Però continuem: la peça no era part de l'entrenament. Encara n'hi ha una més.

Les galledes estaven apilades; els productes de neteja, ordenats a les prestatgeries; els draps, plegats; les cadires, al costat de la taula; el trencaclosques del Jacob, a sobre. Res no semblava nou allà, excepte...

—Un impermeable groc penjat al pom de la porta.

El Jacob se'm va acostar i em va treure la bena dels ulls.

—Bon intent, però és meu; diuen que plourà intensament aquests dies. El que et faltava era això. —La ploma del Kevin sobresortia de la butxaca de l'uniforme del Jacob. La'n va treure i me la va donar.

—És evident que no se m'acaba de donar bé —vaig rondinar, enfadada—. Fa temps que tots ho sabem. Si no, no estariem buscant la mostra de...

—Deixa de donar-hi voltes —em va interrompre.

El Jacob s'enfadava cada cop que feia referència al meu gran error de deixar escapar el Kowalski. Deia que havia de passar pàgina. Tant de bo pogués.

Vaig intentar mantenir-me positiva recordant que no tot havien sigut males notícies: almenys havíem salvat la mostra del cinquè element. Tot i que això ningú no ho sa-

bria mai, és clar. La versió oficial era que el Jacob se l'havia endut perquè ja no estava segura al seu amagatall, i entre tots els guardians van triar la Brook, la de l'aigua, com a nova guardiana.

—Estàs preparada? —em va preguntar.

Vaig esbufegar i vaig assentir.

Ell va col·locar una espelma a sobre de la taula, hi va acostar la mà i la va encendre.

—Recorda: només has de concentrar-te —va dir—. Pots aconseguir-ho, Clara.

Vaig seure, hi vaig fixar la mirada i vaig buidar la ment. El Jacob era vigilant del foc i estava convençut que jo també dominaria aquest element.

—Els indicis són evidents, només necessites temps —assegurava.

El meu objectiu era fer que la flama fos més gran, més petita, moure-la d'una banda a l'altra, apagar-la..., qualsevol cosa. Dia rere dia m'instal·lava en aquella mateixa cadira i aconseguia el mateix: no res.

—No puc! —vaig exclamar, frustrada—. Fa setmanes que fem això i ni tan sols soc capaç de controlar quan em transformo en monstre! No sé si té cap sentit continuar...

El Jacob va apagar l'espelma d'una bufada.

—El teu element pot revelar-se en qualsevol moment. Quan passi, ho sabràs: serà subtil, però hi sentiràs una

connexió i podràs controlar-lo. Aleshores ja no tindràs tants dubtes. I amb les transformacions estàs fent progressos, tot i que has d'anar amb compte —va afegir, i em va assenyalar les mans.

Me les vaig mirar: tenia els punys tancats i la pell em brillava. Quan m'enfadava, el meu costat monstruós sortia a la llum i el meu cos canviava sense que me n'adonés, gairebé sempre en els moments més inoportuns. En canvi, quan em volia transformar, no passava res. Des del dia que vaig perseguir el professor Kowalski per l'institut no ho havia tornat a aconseguir.

Quan em vaig calmar, el meu cos va tornar a la normalitat i el Jacob va donar l'entrenament per acabat.

—Ves-te'n o arribaràs tard a classe —va dir, i em va llançar la poma.

Abans de sortir de l'hotel, vaig passar per davant de la recepció i vaig deixar sobre el taulell l'estilogràfica del Kevin.

—Gràcies! —va exclamar ell, sorprès.